

Vendre fum!

written by Francesc Pomés Martorell | 8 de desembre de 2023
Mirant l'actualitat del nostre país, sense vels que difuminin la realitat, només podem constatar que els principals partits independentistes asimptomàtics estan ocupats i preocupats per tornar a vendre'ns fum, com ja van fer durant el procés culminat el 2017.

Ni llavors es van plantejar mai fer la independència, encara que això suposes incomplir les seves pròpies lleis, i enganyar els ciutadans, ni ara es plantegen una altra cosa que una negociació amb el govern d'Espanya, des de la pitjor situació de l'independentisme en els darrers anys, per aconseguir unes quantes molles autonòmiques i, principalment, continuar defensant la seva posició personal i política.

S'ajunten en l'actual moment les debilitats dels dos bàndols:

1. Un govern de l'Estat més dèbil que mai, que a més ha posat de manifest que no controla, com ja hauria d'haver sabut tothom abans d'ara, molts dels aparells de l'Estat, aparells post-franquistes que ara no dubten a sortir dels caus i fer palès qui manava i mana realment a Espanya.

2. Un independentisme dividit i desmobilitzat que hi porten la veu cantant uns partits que han obtingut un dels pitjors resultats electorals de la seva història. Cal recordar que tant Junts, com ERC i la CUP han perdut centenars de milers de vots en les darreres eleccions al Congrés espanyol:

Resultats acumulats

PARTIT	2023 23J			2019 10N		
	VOTS	%	DIPUTATS	VOTS	%	DIPUTATS
PSC	1.213.006	34,49	19	794.666	20,50	12
Sumar-ECP	493.548	14,03	7	549.173	14,16	7
ERC	462.883	13,16	7	874.859	22,56	13
Junts	392.634	11,16	7	530.225	13,67	8
PP	469.117	13,34	6	287.714	7,42	2
Vox	273.023	7,76	2	243.640	6,28	2
CUP	98.794	2,80	-	246.971	6,37	2

Font: Nació digital

Si la comparació la fem amb els resultats de les eleccions al Parlament de Catalunya, la situació ja es presagiava els darrers resultats:

Resultats acumulats

PARTIT	2021 14F			2017 21D		
	VOTS	%	DIPUTATS	VOTS	%	DIPUTATS
PSC	652.858	23,04	33	606.659	13,86	17
ERC	603.607	21,30	33	935.861	21,38	32
JxCat	568.002	20,04	32	948.233	21,66	34
VOX	217.883	7,69	11	-	-	-
CUP	189.087	6,67	9	195.246	4,46	4
ECP	194.626	6,87	8	326.360	7,46	8
Cs	157.903	5,57	6	1.109.732	25,35	36
PP	109.067	3,85	3	185.670	4,24	4
PDeCAT	77.059	2,72	-	-	-	-
RCERO	12.707	0,45	-	10.287	0,24	-

Font: El Punt Avui

El cert és que cap partit dels autoanomenats independentistes no va treure cap ensenyança dels resultats i que ningú ha assumit cap responsabilitat personal i política de la desfeta electoral que han patit. En qualsevol democràcia mínimament madura els resultats de les darreres eleccions haurien suposat la dimissió de la direcció respectiva i la convocatòria de

congressos del partit. Només ho ha fet, i parcialment, la CUP. Junts i ERC han preferit tirar la pilota endavant i aprofitar un fet conjuntural, la necessitat del PSOE i Sumar, de comptar amb ells per tenir una majoria de govern, per no fer cap autocrítica i vendre com un èxit allò que només és una unió de perdedors.

Això s'intenta justificar per part catalana amb una amnistia vergonyosa, ja la vàrem analitzar en un article: [Amnistia o el Vivan las caenas, català!](#) I amb unes quantes molles, com el trampós traspàs de Rodalies o una quitança del deute que no toca el dèficit fiscal estructural que patim. Dit de manera planera: recollim presoners, ja veurem quants i quins i si finalment s'aconsegueix, i aconseguim alguns peixets, passats, per al cove. És el retorn a l'autonomisme de sempre amb nous vestits, però amb el fons de sempre.

Una vegada més la classe política catalana ens pretén vendre fum per mantenir llocs i privilegis i accepta, malgrat moviments de distracció, que la independència no està entre els seus objectius immediats, ni a mitjà termini. No han volgut entendre la desafecció que es va reflectir a les darreres eleccions, continuen en les seves baralles gallinàcies per fer de masover de l'amo. Caldrà continuar fent-los arribar el missatge i no deixar-nos enganyar pel discurs que si no els votem, governaran partits espanyolistes a la Generalitat, quan ells ja són clarament partits espanyolistes. En la política catalana, com en l'espanyola, funciona la llei del mèrit a la inversa: com més inútil i més llepaculs ets, més fàcil obtenir un càrrec del partit o un de públic. Per això molts polítics s'agafen a la cadira: en cap altre lloc tindrien els sous i responsabilitats que obtenen així.

També és veritat que la dreta i extrema dreta espanyoles, cegues com sempre a la realitat, han muntat un sainet que, contradictòriament, no fa més que afermar la rendició de l'independentisme català majoritari perquè li dona l'excusa

que qualsevol alternativa al PSOE encara seria pitjor. Els moviments al Parlament Europeu també han deixat clar que no podem comptar pas amb la majoria d'estats europeus. Hem vist, tristament, com el PE en lloc de discutir sobre les vulneracions del dret d'expressió i manifestació, la guerra judicial, l'espionatge il·legal, la repressió, el no respecte al dret d'autodeterminació, que ha exercit l'Estat espanyol, acaba discutint d'una llei d'amnistia, que al marge del contingut concret, és un afer intern espanyol, com ho han estat altres amnisties europees. Això sí, tots aquests moviments de la dreta espanyola ens han permès constatar algunes de les curiositats del règim polític espanyol:

1. Els que priven de votar, si cal emprant la força bruta, diuen defensar la democràcia.
2. Els que van amnistiar els crims franquistes, en contra del dret internacional que prohibeix amnistiar crims contra la humanitat, diuen que una nova amnistia no és legal. Els mateixos que van fer una amnistia fiscal, que ens ha costat milers de milions a tots els ciutadans, tot i que el Tribunal Constitucional després la declarés il·legal, però ningú ha reclamat els diners perduts. Com ningú ha demanat el retorn del rescat bancari, a diferència del que han fet estats *comunistes* com els EUA
3. Qui tracta d'impedir la igualtat de drets lingüístics i defensa un model fiscal espoliador per a alguns, diuen defensar la igualtat.
4. Qui empresona a qui no pensa i actua com ells, diu que en defensa de la llibertat i s'empara en una institució antidemocràtica com la monarquia.
5. Els que han fet cas omís i menyspreat les manifestacions més grans a Europa des de la II GM, quan es manifesten ells creuen que llavors sí que s'ha de fer cas de les manifestacions.

6. Els que pretenen posar les lleis, de fet la seva pròpia interpretació, per damunt dels drets dels ciutadans, acusen de saltar les lleis a qui exerceix els seus drets. Obliden, expressament, que en democràcia les lleis estan al servei dels ciutadans, no a l'inrevés.

7. Qui decideix unilateralment que un poble no pot a exercir la seva sobirania, acusen d'unilaterals els altres. Conclusió: Espanya no serà mai una democràcia homologable sense reconèixer el dret d'autodeterminació dels pobles que la componen i trencar amb el passat franquista.

El pitjor és que també ha quedat clar que el govern de l'Estat i el congrés dels diputats, representants de la sobirania popular, no controlen, ni governen sobre els principals organismes i institucions de l'Estat. En això va consistir la transició democràtica, mai no acabada, canviar la façana per deixar immunes els poders reals.

Per això, pensar que l'Estat espanyol, governi qui governi, acceptarà mai l'exercici del dret d'autodeterminació d'algun dels pobles que hi vivim, no és només impensable, és que defensar-ho és una mentida que no té cap recorregut. A vegades cal posar-se en la posició del contrari per entendre la situació: si fóssim espanyols acceptaríem l'autodeterminació de Catalunya? Només ho acceptaríem si poséssim les nostres conviccions democràtiques per damunt de tot, i tots sabem quina tradició democràtica té Espanya i a més uns i altres, dretes i esquerres espanyoles, han deixat sempre clar que la unitat d'Espanya és innegociable i està fins i tot per damunt de la democràcia. Està clar que aquells que defensen que es pot arribar a la independència mitjançant la negociació ho saben igual que nosaltres, simplement han optat per la política del qui dia passa, any empeny, que els permet continuar fent bullir l'olla partidista i personal.

A l'Estat espanyol s'enfronten diferents concepcions i realitats nacionals i d'aquest enfrontament no en poden sortir

dos vencedors. O guanya el projecte nacional unitarista i centralista espanyol, o guanya el projecte de llibertat per als pobles. Hi havia un tercer camí, aprofundir l'autonomia fins a arribar a un règim confederal o federal que respectés la sobirania de tots els pobles d'Espanya, però aquesta via la van tancar quan el cop d'estat del 1982 i la política de buidatge de les competències reals de les autonomies que va seguir a la LOAPA, convertides cada vegada més en simples organismes administratius que, això sí, forneixen molts llocs de treball per als partits. En aquest sentit, seria més realista acceptar la supressió de les autonomies que proposa l'extrema dreta, que no pas continuar fent veure que tenim un Parlament, en el qual no es respecten dos drets bàsics, la immunitat parlamentària i el dret de discussió sobre qualsevol tema, i una Generalitat sense finançament suficient, ni governants professionals i competents. Catalunya de fet ja està fora de la Constitució espanyola perquè, com s'hi estableix, totes les CCAA han de tenir un estatut aprovat pels seus ciutadans. Nosaltres no en tenim des del cop d'estat fet pel TC el 2010. Quant constitucionalista de boca que no sap ni llegir!

Dir que és possible una sortida negociada és ignorar la realitat i, en el fons, renunciar a la independència. La independència es fa unilateralment perquè l'Estat espanyol, unilateralment, mai acceptarà la lliure decisió dels catalans sobre el seu futur.

Ens toca als ciutadans decidir si ens conformem o continuem lluitant per tenir una veu pròpia al món. Les raons per fer la independència, construir una societat més justa i avançada, hi continuen sent, i queda clar que Espanya és un impediment per a això, ni ells ho neguen, només recorren a les lleis, segons la seva particular interpretació, i a l'amenaça de la força, perquè saben que els catalans no hi guanyem res continuant a l'Estat espanyol. Els pobles sotmesos per les armes, "por legitimo derecho de conquista" que deia Felipe V, han de

lluitar per ser lliures, no pas negociar les condicions del sotmetiment.

I acabem, dedicar-se a vendre fum és trist, però més ho és comprar-lo.

Si voleu, en parlem.